

HOTEL
FLAMINGO
VERHITTE VAKANTIE

HOTEL
FLAMINGO
VERHITTE VAKANTIE

ALEX MILWAY

Vertaald door Jesse Goossens

Lemniscat 8 Rotterdam

© Nederlandse vertaling: Jesse Goossens 2020

Omslag en illustraties: Alex Milway 2020

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 hl Rotterdam, 2020

ISBN 978 90 477 1201 5

NUR 282

Copyright © Alex Milway 2020

Oorspronkelijke titel: *Hotel Flamingo. Holiday Heatwave*

Oorspronkelijke uitgever: Piccadilly Books, an imprint of Bonnier publishing

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

Voor Gary

KUN JE
MIJ VINDEN
IN DIT BOEK?

Zoozoo pretpark

Zeehond
Piratenvaart

Snothaarhaven

Slagtanbioscoop

Winkelcentrum 'De Kat'

Dukduk bowling

De Boulevard Arena

BEESTENBOULEVARD

Hotel Flamingo

Uitkijkpunt

Rinocerosfort

Zandduinen

Savannestrand

Salamanderstrand

Kunstenaarswijk

De Glitz

Jachthaven 'Het Visje'

Gloeiwormeiland

Walvisbaai

Galagobaai

Welkom op de
Beestenboulevard

Legenda

Grasland

Kustpad

Waterplaats

HOTEL
FLAMINGO

Koninklijke post

In de zinderende zomerhitte stopte een zwarte limousine voor de stoep van Hotel Flamingo. De auto zag er erg belangrijk uit: kleine zwart-wit-oranje vlaggetjes wapperden aan weerszijden van de motorkap. Drie keurig geklede pinguïns stapten uit. Twee van hen bliezen een deuntje op lange, gouden trompetten – TETTERETTÈÈÈ! – terwijl de derde naar T. Beer toe waggelde.

Deze pinguïn zag er ontzettend officieel uit in haar zwarte jasje en plooirokje.

Terwijl ze sprak, wiebelde het kleine ronde brilletje op haar snavel op en neer. 'Ik ben mevrouw Kinband, afgezant van koningspinguïn Valentijn en koningin Julietta van de Zuidelijke Eilanden,' zei ze, 'en ik wil de eigenaar van Hotel Flamingo spreken.'

T. Beer werkte al zo lang hij zich kon herinneren als portier bij Hotel Flamingo, maar voor zover hij wist was er nog nooit iemand op zo'n bijzondere wijze aangekomen.

'Natuurlijk, mevrouw Kinband,' zei hij

en hij rechte zijn schouders nog wat meer. 'Volgt u mij, alstublieft.'

T. Beer leidde de pinguïn door de hal, langs Makkie, een ringstaartmaki die hen van achter de balie met grote ogen aan-

keek, en klopte op de deur van het kantoor.

'Juffrouw Dupont,' zei T. Beer terwijl hij de deur openduwde. 'Ik stel u graag voor aan... mevrouw Kinband, afgezant van de koningspinguïn en zijn koningin.'

Julia sprong op uit haar stoel. 'Goedemorgen, mevrouw Kinband,' zei ze zenuwachtig. 'Waarmee kan ik u helpen?'

Mevrouw Kinband keek snuivend rond in het kantoor en nam ieder stofvlokje, elke scheefhangende foto en elk schuinstaand boek op de plank in zich op. 'De koningspinguïn en zijn koningin zouden graag in uw hotel verblijven,' zei ze.

'Hier?' vroeg Julia een beetje geschrokken. 'Echt waar?'

‘Jazeker,’ zei mevrouw Kinband.

Julia’s hart sloeg op hol. Dit was geweldig nieuws, maar ze had nooit eerder iemand van koninklijken bloede ontmoet. Haar gedachten schoten alle kanten op. Wat kook je voor een koning of koningin? Spreken ze dezelfde taal als gewone mensen?

‘En... eh... wanneer wilden onze koninklijke gasten komen logeren?’ vroeg ze.

‘Over drie dagen. En ze blijven zeven nachten,’ zei mevrouw Kinband. ‘Met excuses voor de late aankondiging. De koningin besloot dat ze wel eens wat anders wilde proberen dan De Glitz.’

De Glitz was een deftig hotel en de belangrijkste concurrent van Hotel Flamingo aan de Beestenboulevard. De eigenaar, meneer Malafide, deed alles wat in zijn macht lag om Julia het leven zo moeilijk mogelijk te maken.

‘Wilden ze liever naar ons dan naar De Glitz?’ Julia was stomverbaasd.

‘Houd er goed rekening mee dat als Hotel Flamingo niet aan alle voorwaarden voldoet, we daar zo weer naar teruggaan,’ zei mevrouw Kinband.

‘Voorwaarden?’

Mevrouw Kinband haalde een zwarte map uit haar handtas en gaf die aan Julia. ‘Alle informatie die je nodig hebt, staat hierin.’ Ze tikte met haar vleugel op de map. ‘Je vindt hier een lijst van alle koninklijke benodigdheden, van maaltijden tot kamerversieringen.’

Julia bladerde door de map, en zag de ene pagina na de andere vol aanwijzingen. ‘Hemeltjelief, dat is wel veel!’ zei ze.

Mevrouw Kinband knikte en krijste even. ‘Als koninklijke afgezant is het mijn plicht om ervoor te zorgen dat alles per-

fect is. Ik ben een perfectionist in hart en nieren.’

‘O, maar ik ook!’ riep Julia uit. ‘Ik heb alles het liefst perfect!’

Mevrouw Kinband trok een gevederde wenkbrauw op tot boven de rand van haar bril en leunde naar voren om Julia’s half afgegleden hoedje recht op haar hoofd te zetten. ‘Er komt een hittegolf aan, maar pinguïns kunnen niet tegen extreme warmte. Ik neem aan dat u daar wel iets op kunt verzinnen?’

‘Natuurlijk,’ zei Julia. ‘U heeft ijs nodig. Heel veel ijs.’

‘Dat lijkt me goed om mee te beginnen,’ zei mevrouw Kinband. ‘Ik kom morgen terug om het hele hotel te inspecteren, maar nu laat ik u alleen om alles voor te bereiden. Onthoud goed, mevrouw Dupont, voor het koningshuis moet alles perfect

zijn!’ En met die woorden waggelde ze het kantoor uit.

Julia moest even slikken toen ze zich realiseerde wat er zojuist was gebeurd. Er zouden een echte koning en koningin in Hotel Flamingo komen logeren. Dat moest ze iedereen vertellen!

‘OVERAL MEE STOPPEN!’ Julia rende door de hal en zwaaide met haar armen door de lucht. ‘WERKBESPREKING! IN MIJN KANTOOR! NU!’

T. Beer verzamelde iedereen. Grietje Giraf stak met kop en schouders boven iedereen uit en vroeg zich met Madame Le Cochon, Eva Koala, Makkie de maki, Piep de muis en Nellie Nijlpaard af waar al die drukte voor nodig was.

‘De koningspinguïn en zijn koningin komen bij ons logeren!’ riep Julia opgewonden.

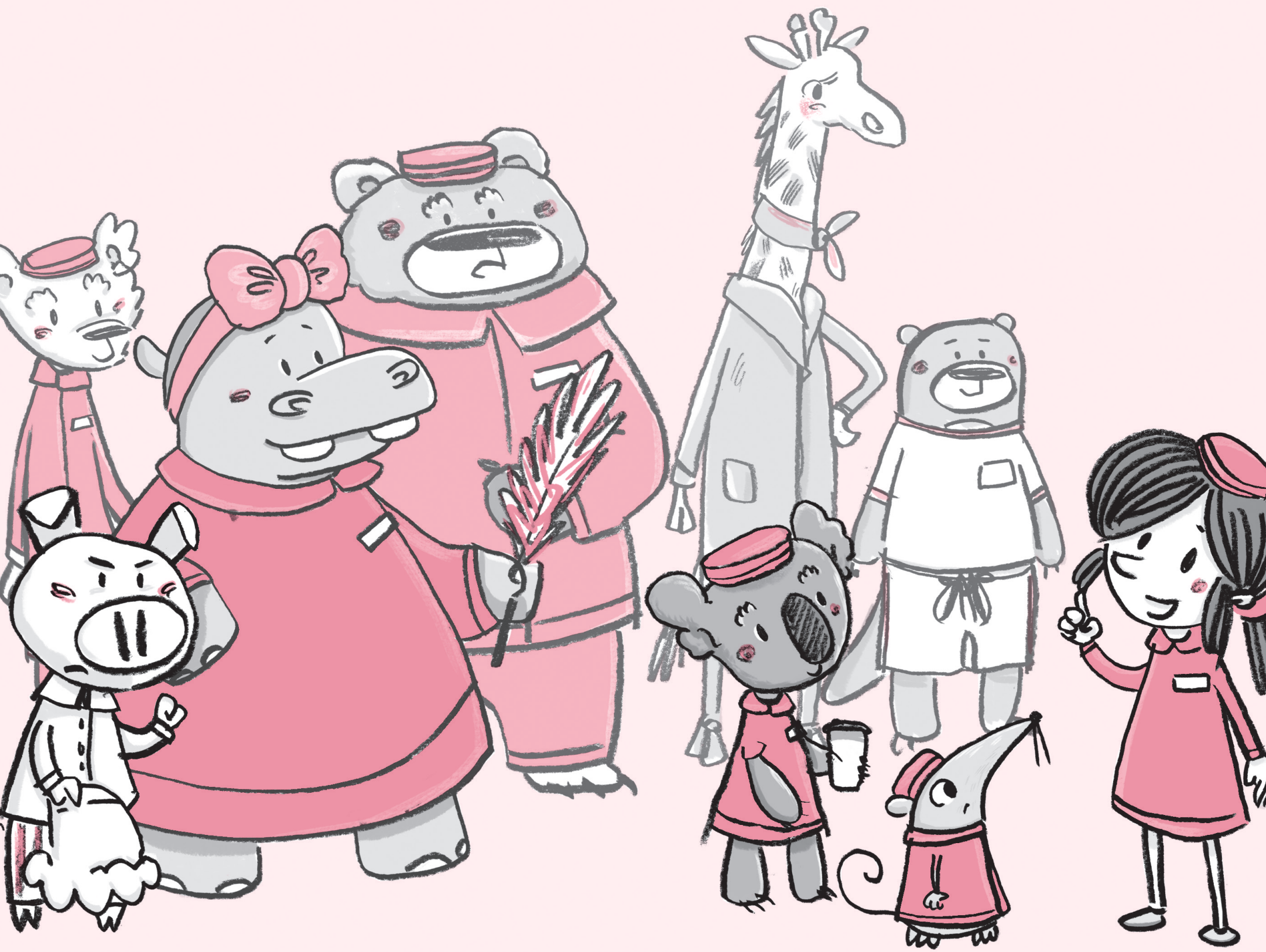
Iedereen snakte naar adem en Eva Koala klapte in haar pootjes van blijdschap.

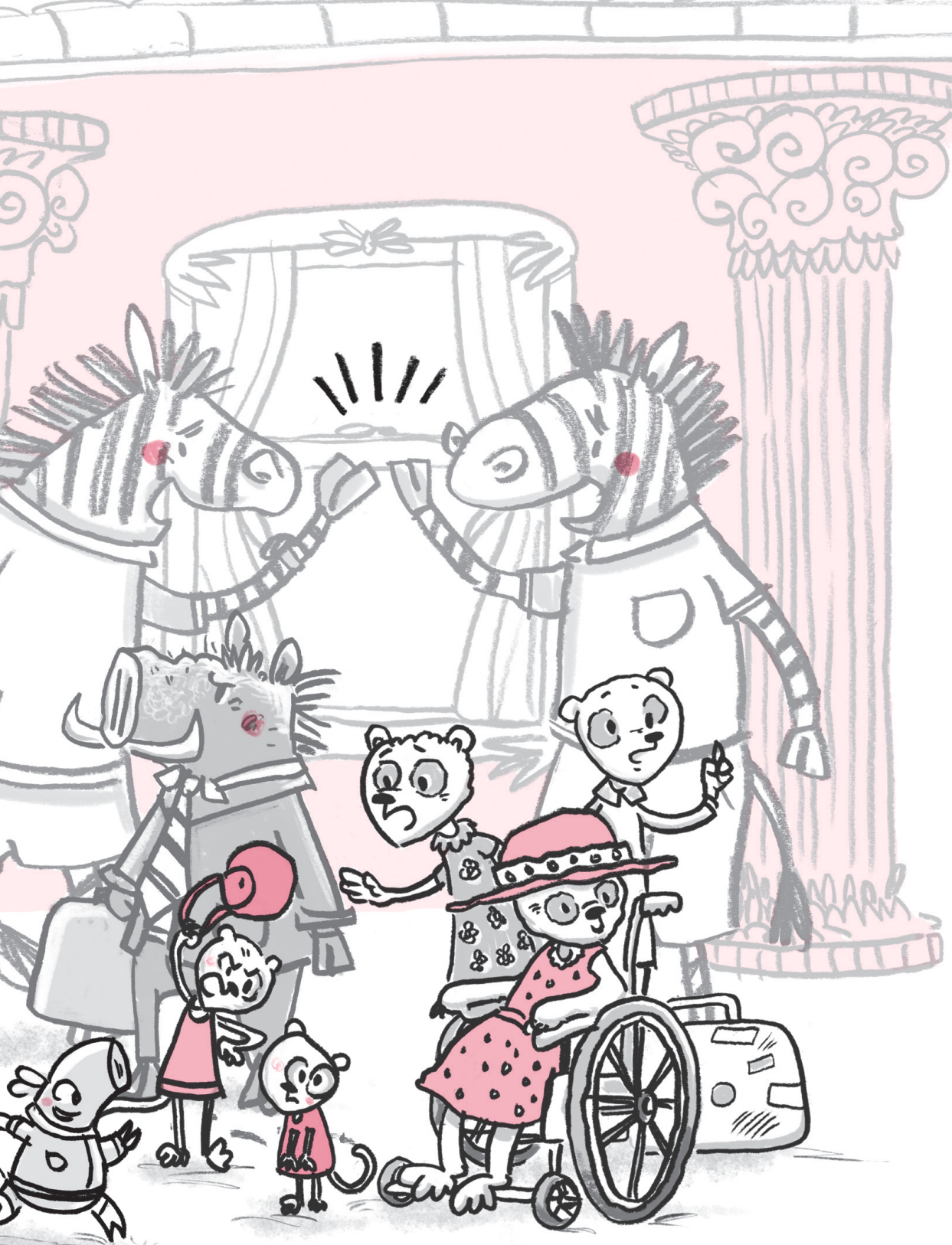
‘Maar de koninklijke suite is al jarenlang niet meer gebruikt!’ zei Makkie. ‘Niet sinds de bijenkoningin er met haar duizenddrieenzestig familieleden verbleef.’

‘De honing was voortreffelijk,’ zei T. Beer gelukzalig.

Nellie Nijlpaard nieste bij het idee alleen al van hoe vies de kamer zou zijn.

‘We hebben veel te doen,’ zei Julia. ‘Maar na een koninklijk bezoek zijn we niet meer weg te denken van de Beestenboulevard! Aan de slag, allemaal!’

Nieuwe gasten

Zelfs zonder de voorbereidingen voor een koninklijk verblijf was het al drukker in Hotel Flamingo dan ooit tevoren. Het was hartje zomer en oude en nieuwe gasten wisselden elkaar af. Net toen de middagzon op zijn hardst scheen, en Makkie naar een middagslaapje begon te verlangen, stopte er een touringcar.

Een groot gezelschap humeurige wratten-zwijnen en giechelende stokstaartjes kwam

tevoorschijn, vergezeld door drie apen en een zebrafamilie – en niet te vergeten een vreemdgekleurde hagedis en een eenzame rat in een felrode jurk. Ze stormden de draaideuren door, de hal in.

‘Welkom in ons hotel!’ zei Julia terwijl ze iedereen naar binnen begeleidde.

Elk dier had zijn eigen wensen, en Julia begreep dat er een hoop moest gebeuren en er hartstikke veel mis kon gaan met deze buslading nieuwe gasten.

Gelukkig kon Makkie helpen. Hij zag dat de rat meer bagage bij zich had dan de meeste gasten die twee keer zo groot waren dan zij, en dat ze klemzat tussen een klun lachende en stoeiende stokstaartjes. Hij zocht haar naam op de gastenlijst.

‘Mevrouw Ronnie Rattenstaart?’ Makkie zwaaide naar haar om haar aandacht te trekken.

‘Dat ben ik,’ antwoordde ze. Ze danste door de menigte en lachte breed, waarbij twee gouden tanden in haar bek oplichtten.

Makkie gaf haar de kamersleutels. ‘U verblijft in kamer 512, mevrouw.’ Hij kwam achter de balie vandaan om haar te helpen met haar bagage. Hij kreeg die maar met moeite omhoog. ‘Zo! Wat zit hierin?’

‘Ik neem altijd alles mee,’ zei Ronnie. ‘Voor het geval dat.’

‘Voor het geval dat wat?’ vroeg Makkie.

‘Ik ben een rat,’ zei Ronnie. ‘Ik word altijd overal weggejaagd. Ik ben eeuwig aan het verhuizen.’

‘Maakt u zich geen zorgen, in Hotel Flamingo is iedereen welkom!’ zei Makkie.

‘Dat is heerlijk om te horen,’ zei Ronnie. Makkie sleepte de bagage de lift in. ‘Ik wens u een prettig verblijf, mevrouw.’

Ronnie gaf hem een knipoog. ‘Dat lukt me altijd wel, kiddo!’

Voordat Makkie terug kon keren naar zijn balie, werd hij aangesproken door een fronsend wrattenzwijn met in elke poot twee wriemelende zwijntjes. ‘Kun je mij helpen?’ knorde ze.

‘Zegt u het maar,’ zei hij. ‘Wat is uw naam?’

‘Mevrouw Bamba,’ antwoordde ze. ‘Ik ben de leidster van het wrattenzwijnengezelschap.’

Makkie pakte de sleutels van al hun kamers. ‘Heeft u nog bepaalde wensen tijdens uw verblijf?’

‘Modder voor in bad,’ zei mevrouw Bamba. ‘Dat is het enige.’

‘Ik dacht dat het de bedoeling was dat je in bad juist schoon werd?’ vroeg Makkie.

‘O, nee! Dat heb je helemaal fout!’ Mevrouw Bamba zette de lastige zwijntjes op de grond en ze stormden er op hun korte pootjes vandoor. ‘We zien er juist zo jong uit doordat we onze vacht insmeren met modder. Je zou het ook eens moeten proberen.’

Makkie voelde aan zijn snuit en vroeg zich af of hij er oud uitzag.

‘We hebben genoeg nodig voor zesentwintig wrattenzwijnen,’ verduidelijkte mevrouw Bamba.

Makkie rekende het snel uit. Dat was een hoop modder. 'Ik zal mijn best doen,' zei hij.

'En graag pure, schone modder,' zei mevrouw Bamba. 'Zonder hippe geurtjes.'

Ze stampte weg terwijl Makkie zich afvroeg waar hij een kruiwagen vol pure, schone modder moest zien te vinden. Dat was ingewikkelder dan je zou denken.

Terwijl Makkie de rest van de gasten afhandelde, nam Julia de hagedis onder haar hoede. Ze was zo onder de indruk van zijn heldergroene en rode huid dat ze bijna haar manieren vergat. 'Mijn excuses,' zei ze, toen ze zich realiseerde dat ze stond te staren. 'Meneer Camou?'

De hagedis plukte met spichtige, maar nauwkeurige vingers aan zijn kraag en zette zijn dure handbagage op de balie. 'Geen probleem,' zei hij trots en hij knikte

langzaam. 'Ik weet dat ik er fantastisch uitzie. Als ik jou was zou ik ook de hele tijd naar me kijken.'

Julia dwong zichzelf te glimlachen terwijl ze hem zijn sleutel gaf. 'Kamer 102. Ik wens u een prettig verblijf.'

De hagedis trok zijn mobiele telefoon tevoorschijn om te bellen voor hij op zijn tenen wegtrippelde door de hal. Nadat ook de zebra's, apen en stokstaartjes naar hun kamers waren gewezen, keerde Julia terug naar de balie.

'We hebben het deze week hartstikke druk,' zei Makkie. 'Een koninklijk bezoek kunnen we echt niet gebruiken.'

'Als je gewoon blijft doen waar je zo goed in bent, Makkie, komt alles in orde,' zei Julia.

Maar Makkie wist wel beter. 'Wacht maar af,' zei hij. 'De koning en de koningin

zullen u al hebben afgemat voor ze de deur zelfs maar zijn binnengekomen.'

'Ach, zo erg kan het niet zijn,' zei Julia. 'We zijn trouwens een hotel! Het is ons werk om voor mensen te zorgen.'

'Uiteraard, juffrouw, u heeft helemaal gelijk,' zei Makkie.

Julia klopte hem op de rug. 'Zo mag ik het horen!'

